

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaeley Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **TOMWOOD s.r.o.**, se sídlem Jankov 169, zast. Mgr. Petrem Dětkou, advokátem se sídlem Šítkova 233/1, Praha 1 – Nové Město, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10 – Vršovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2017, čj. 225/500/16, 6271/ENV/16, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2020, čj. 9 A 105/2017-43,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2020, čj. 9 A 105/2017-43, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V nynější věci jde o správnost výkladu tzv. zákazu dvojího přičítání téže skutečnosti v přestupkovém řízení.

[2] Česká inspekce životního prostředí rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015 uznala žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech. Za to jí uložila pokutu ve výši 450 000 Kč. Deliktu se žalobkyně dopustila tím, že v době od 14. 1. 2012 do 7. 5. 2015 provozovala ve svém sídle v Jankově zařízení k využívání a odstraňování odpadů bez platného souhlasu k provozování, čímž porušila § 14 odst. 1 zákona o odpadech. S odvoláním k žalovanému žalobkyně neuspěla, žalovaný jen snížil pokutu na 400 000 Kč, ve zbytku rozhodnutí inspekce potvrdil. Žalobkyně však uspěla u městského soudu. Soud žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný prý ve svém rozhodnutí porušil zákaz dvojího přičítání téže skutečnosti.

[3] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel polemizuje se závěrem městského soudu. Má za to, že neporušil zákaz dvojího přičítání téže skutečnosti a odkazuje na související judikaturu.

[4] Žalobkyně ve stručném vyjádření souhlasí s napadeným rozsudkem. Na nynější věc nedopadá stěžovatelem citovaná judikatura. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[5] Kasační stížnost je důvodná, městský soud nesprávně vyložil zákaz dvojího přičítání téže skutečnosti.

[6] Dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech ve znění do 30. 6. 2017 se sporného deliktu dopustila právnická osoba, která mj. provozovala *zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu*. Za spáchání tohoto deliktu hrozí pokuta až do výše 10 mil. Kč. Cit. ustanovení navazovalo na § 14 odst. 1 zákona o odpadech, dle něhož zařízení k využívání a odstraňování odpadů bylo možno provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým byl udělen souhlas k provozování tohoto zařízení.

[7] Inspekce na s. 7 rozhodnutí vzala do úvahy jako přitěžující okolnost, že žalobkyně dvakrát ignorovala rozhodnutí o zastavení řízení ve věci vydání souhlasu k provozování zařízení k využívání a odstraňování odpadů. Tato skutečnost je ovšem dle městského soudu již pokryta skutkovou podstatou správního deliktu provozování zařízení bez souhlasu. Skutečnosti, které jsou pokryty skutkovou podstatou, nelze dle městského soudu hodnotit jako přitěžující ani jako polehčující, jinak dochází k tzv. dvojímu přičítání, které je v rozporu s obecně uznávanou zásadou zákazu dvojího přičítání (bod 20 napadeného rozsudku).

[8] V uvedeném se městský soud mýlí. Zákaz dvojího přičítání je třeba chápat tak, že jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty správního deliktu (přestupku), nelze současně hodnotit jako okolnost polehčující či přitěžující (takto např. rozsudek ze dne 29. 8. 2012, čj. 4 Ads 114/2011-105, č. 2747/2013 Sb. NSS, včetně odkazů na starší judikaturu).

[9] Zákaz dvojího přičítání judikatura vysvětluje zejména na příkladech dopravních přestupků. Není např. dvojím přičítáním u přestupku překročení rychlosti jízdy v obci, pokud při úvaze o konkrétní výši sankce uvnitř zákonného rozpětí správní orgán bere v úvahu míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti (větší překročení v rámci dané skutkové podstaty zásadně povede k citelnější sankci, samozřejmě uvnitř zákonného rozpětí pokuty) i další okolnosti (konkrétní místo, kde se tak stalo, a např. míru jeho přehlednosti, hustotu provozu, viditelnost a jiné povětrnostní či obdobné poměry aj., tedy vše, co může mít význam zejména pro posouzení možného ohrožení jiných osob rychlou jízdou) a případně i specifické individuální vlastnosti osoby, jíž je sankce ukládána. Například je-li součástí skutkové podstaty, že přestupek musí být spáchán v obci, bývá zcela namístě pro účely stanovení sankce uvnitř zákonného rozpětí rozlišit, v jaké části obce se tak stalo. Právě takto, tedy důkladně individualizovaným posouzením správního deliktu, je při úvaze o výši sankce třeba postupovat (viz rozsudek ze dne 29. 9. 2020, čj. 5 As 247/2018-39, bod 41).

[10] V nynějším případě by nesporně bylo porušením zákazu dvojího přičítání, pokud by správní orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti k tomu, že žalobkyně provozovala sporné zařízení bez příslušného povolení. Naproti tomu např. délka nepovoleného provozování tohoto zařízení, škoda a jiné důsledky takového deliktu, to vše samozřejmě může být jako přitěžující okolnost zohledněno. Tyto skutečnosti již znaky skutkové podstaty deliktu nejsou (a mohou, ale nemusí být v určité míře u tohoto správního deliktu přítomny). A znakem skutkové podstaty není ani postoj delikventa k porušení zákona či jeho vědomost o tom, že spáchal skutek, jako tomu je v tomto případě. Trestání jiných správních deliktů se totiž – v obecné rovině – neřídí subjektivní odpovědností, ale odpovědností objektivní.

pokračování

[11] Stěžovatel správně vysvětluje, že skutkovou podstatu sporného deliktu lze naplnit v důsledku celé řady jednání: může jít o prosté opomenutí zodpovědných osob opatřit si souhlas s provozováním zařízení (neznalost právních předpisů), tyto osoby mohou být uvedeny v omyl někým jiným, může jít o případ povolení, jehož platnost vypršela, apod. Může jít ale též o vědomé a cílené porušování zákona, které stěžovatel dovozuje v tomto případě. Správní orgány proto jistě mohly přihlédnout jako k přitěžující okolnosti k tomu, že správní orgán hned dvakrát zastavil řízení o žádosti o vydání souhlasu k provozování zařízení v Jankově. Obě rozhodnutí si žalobkyně vyzvedla v datové schránce, přesto je ignorovala a sporné zařízení nadále provozovala. Tato okolnost vůbec neplyne z obecně vymezených znaků skutkové podstaty deliktu, ale naopak v individuálním případě ilustruje postoj žalobkyně k pravidlům veřejného práva a zejména nevěli je respektovat.

[12] Závěr městského soudu je tak v rozporu s rozumným výkladem zásady zákazu dvojího přičítání.

[13] Stěžovatel dále upozorňuje, že nerozumí úvaze soudu v bodu 21 rozsudku, které další okolnosti má vzít na zřetel při odůvodnění výroku o sankci. NSS k tomu může jen uvést, že tato úvaha městského soudu nepředstavuje zvláštní důvod pro zrušení stěžovatelova rozhodnutí, ale jen (blíže nevysvětlené a vskutku nepříliš srozumitelné) doporučení, jak zlepšit odůvodnění stěžovatelova rozhodnutí. Tato úvaha tak ztrácí smysl za situace, kdy jediný městským soudem uvedený důvod pro zrušení stěžovatelova rozhodnutí je nesprávný.

[14] NSS proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. je městský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu